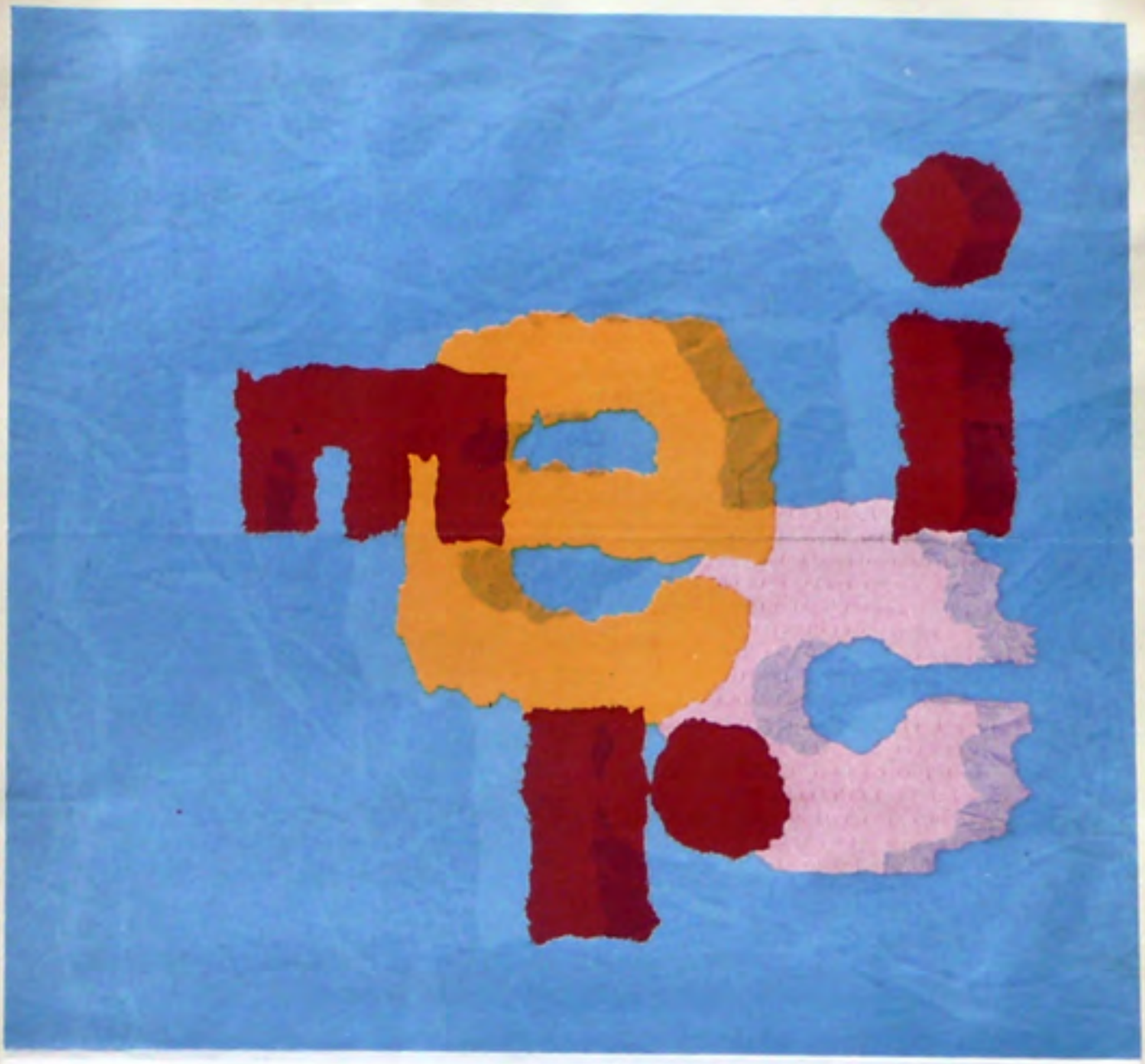

Merci

de vos voeux pour la nouvel an

for your season greetings

für ihre wünsche zum neuen Jahr

voor uw nieuwjaars wensen

Sandberg

keizersgracht 660 amsterdam holland

EDUARD HEIJMANS

Onder onze lezeressen en lezers zijn er velen, die iedere dag opnieuw het moment zegenen, dat zij een „Healthy-Armband" hebben aangeschaft. Ik wil nu eens het werk van H e ij m a n s onder uw aandacht brengen. Het is een man die in Aerdenhout woont en van wiens werken u nog veel zult horen en naar ik hoop ook zult zien.

Heijmans is een pittig, veelzijdig begaafd kunstenaar, tevens dichter. Zijn eerste bundel, getiteld „24 reliefs" zag een dezer dagen bij de uitgeverij „De Beuk" te Amsterdam het licht.

In één van onze kamers hangt van hem een „zee" met zonsondergang; een werk van een jaar of acht geleden. Op het ogenblik maakt Heijmans zogenaamde „sculpto-peintures", een soort reliefs die een ontmoeting zijn tussen de schilder — en beeldhouwkunst. Maar die zee die wij van hem hebben is een in de kleuren heel fijn uitgevoerde compositie, waarbij de verf met het mes is opgebracht. We genieten er elke dag opnieuw van. De door ons vereerde *van Gogh* had het anders, maar niet beter gemaakt. Het geheel ademt rust en harmonie. Het is het werk van een aestheet die niets aan het toeval heeft overgelaten. Zijn kleuren zijn met veel kennis van zaken toegepast. Het op paneel geschilderde werkstuk dat wij van *Heijmans* bezitten is ca. 40 bij 120 cm. Een derde van de voorstelling is in beslag genomen door de oceaan en twee derde door de lucht. In het midden is dan de ondergaande zon. De rode gloed spat alle kanten uit en wordt dus ook door de weerspiegeling van het water gedragen en voortgeplant. De linkerkant van het tableau is ten opzichte van de rechterkant, donker van kleur. Blauw en groen domineren. In dit schilderij kondigt zich links de nacht aan en is tegelijkertijd rechts het begin van de nieuwe dag verbeeld. De zon is het symbool van alle leven; de oceaan het collectief onbewuste, waardoor de continenten en mensen met elkaar verbonden zijn. Dit werk van *Heijmans* heeft een prachtige horizon en opent voor de aandachtige toeschouwer steeds nieuwe gezichtspunten. Het is een schilderij — mijn waarde vriend — waarop we echt niet uitgekeken raken!

No. ____

Ontvangen van M. E. Heymans

de Somma van Negentien gulden

voor Schuldig '64 —

de Mrt 1964

Zegge ƒ 19— Mulgmeer

exposanten
baak-hanken
bauknegt
buytendijk
boxtel (v)
druten (v)
engelchor
fedde
franse
gemert (v)
gomes
kemming-stork
kolkmeyer
lépine
nieuwenhuis
noordam
stekelenburg
terpstra
trépat
visser
weyden (v.d.)

uitnodiging

in het stedelijk museum te amsterdam houdt

stuwing

haar jaarlijkse tentoonstelling van 3-27 april 1964
u wordt uitgenodigd aanwezig te zijn bij de opening
op vrijdag 3 april, des avonds te 8.15 uur.

Aan de Heer en Mevr. E. Heymans

28.4.64.

DICHTEND SCHILDEREN

Een der interessantste geschriften uit de theoretiserende achttiende eeuw is G. E. Lessings onvoltooid gebleven verhandeling „Laokoon: oder über die Grenzen der Mahlerey und Poesie" (1766). De scherpzinnige Duitse auteur tracht het in de ondertitel genoemde probleem op te lossen middels een vergelijking van de Laokoonsage in de verzen van Virgilius, met de weergave van datzelfde thema in de gerestaureerde beeldengroep die zich in het Vaticaanse Museo Gregoriano bevindt. Lessing concludeert dat de beeldende kunsten slechts één bepaald moment van een handeling kunnen uitdrukken *in de ruimte* (de dingen staan nàást elkaar), terwijl daarentegen de poëzie opeenvolgende handelingen kan uitdrukken *in de tijd* (dus nà elkaar).

Er zijn natuurlijk allerlei nuancerende bedenkingen bij dit onderscheid van Lessing te maken. Afgezien van deze mogelijkheid, zou men zich echter kunnen afvragen in hoeverre een dichtende schilder (of schilderende dichter) in zijn tweede kunst misschien een compensatie zoekt voor datgene wat zijn eigenlijke artistieke specialiteit hem als uitingsmiddel onthoudt. Het probleem is belangrijker en interessanter dan het (overigens zeker te waarderen!) boekje dat er mij aan denken deed, namelijk de gedichtenbundel „24 reliëfs" van de mij onbekende beeldende kunstenaar Eduard Heijmans *).

Heijmans is in zijn (waarschijnlijk: eerste) gedichtenbundel geobsedeerd door het verschijnsel „tijd". Deze volgens Lessing in de beeldende kunst juist onbereikbare categorie, blijkt in de meeste van zijn verzen ofwel aanwezig als hoofdthema, ofwel mee te spelen als bijkomend motief. Maar er zijn ook op ander vlak nog thematische aanwijzingen voor compensatie-pogingen in Heijmans' bundel. Behalve een ode aan de vroegere museumdirecteur W. Sandberg („kunstsfinx-profeet, wippende grijze vogel"), bevat hij een drietal gedichten over de verhouding van de dichter als beeldende kunstenaar tot zijn publiek. Die verhouding blijkt uitermate gespannen. Er is sprake van „chique vieze poezen" en andere vertegenwoordigers van het „hatelijk geslacht van lage voorhoofdgedachten", dat als „vee... schuifelt" door de zalen waar de kunstenaar zijn geheime bestaan op „overzichtelijke" wijze te kijk heeft gehangen... Uit zulke gedichten blijkt een neiging tot genadeloos ontmaskeren, een verbeten drang om de schijnbeelden te ontbolsteren tot hun ware, ideële kern: niet bij wijze van ironiserend spel, maar veeleer als satirische afrekening.

★

Er ontbreekt mij voldoende materiaal om de positieve overeenkomsten tussen Heijmans' gedichten en zijn picturale kunst te kunnen vaststellen. Alleen op de omslag van de bundel staat een foto van een door de dichter vervaardigd reliëf; het komt overeen met wat men de „moderne smaak" kan noemen, en bevindt zich onder de titel „Diepzeegeheim" in het Centraal Museum te Utrecht. Slechts een enkel geschreven „reliëf" (met name het allereerste en enigszins ook het eenentwintigste) beantwoordt in zijn taalplastiek aan de mysterieus-vegetatieve sfeer die de foto van dit beeldend kunstwerk oproept. Nochtans is de elementaire ervaringswijze ook in de gedichtenbundel een belangrijke kracht. Maar ze wordt er meer syntactisch dan plastisch gesuggereerd. De zinsbouw wijkt af van het normale taalgebruik en veronderstelt, door zijn nerveus ratelend ritme, een niet meer door het nadenkend verstand gecontroleerde onmiddellijkheid van ondervinding. In enkele gedichten is Heijmans erin geslaagd deze „stapel-syntaxis" tot bijzondere, onderling verscheiden functionaliteit op te voeren. Het gedicht „Geboorte van een schilderij" evoceert de onbegrepen, in verwarring overrompelende scheppingsroes van de artiest. Ik citeer de slotregels:

roes en razernij buiten mij om mijn
handen doen
het kan niet maar het is zo hen ik het zelf?
de vloed voorbij uitstorting van de roes
voorbij
alles voorbij gehoorte voorbij het is!

Niet alleen het demonische en verwarrende, maar tevens het gevaarlijk-stupide, wordt gesuggereerd door de zinsbouw in het gedicht „Genocide". De geniale scheppingsroes heeft nu plaatsgemaakt voor de domme vernietigingsroes in de mens. Na een strofe over het vervoer van het joodse „slachtvee", waarin de bekende selectie bij aankomst in het concentratiekamp reeds wordt aangekondigd, vervolgt en besluit Heijmans zijn gedicht aldus:

mooi wijf veldhoer oudwijf bad zeep
gasdicht stik
middelwijf werk — luis — honger je te
barsten
mooie jongen flikker ouwe kerel bad
zeep gasdicht stik
middelvent werk — luis — honger je te
barsten opgehangen
massagraf stinkende opengesperde
angstlijkenbekken
duivels in ons gevaren niet herkend
nekschot en galg
wanneer weer de razernij der verdoemenis?
lik je wonden scheur je genummerde
huid van je af
getatoeëerd huidlampekapje brandt op zo
lief bij ex kampheul

De slotregel van deze lugubere tekst verraadt Heijmans' al geconstateerde drang tot satirisch ontbolsteren. Die ligt ook ten grondslag aan het gedicht „Oudeliedenhuis", dat ik beschouw als een ander hoogtepunt uit dit kleine, en ondanks zijn soms wat gewilde moderniteit hier en daar fijne bundeltje.

MARTIEN J. G. DE JONG

*) „24 reliëfs" door Eduard Heijmans (De Beuk, Amsterdam).

52.680 **Heijmans, Eduard** 81, B, IV
24 RELIËFS — *A'dam, De Beuk* [1964] (19×13) 28 *blz.* *fl.* 3,90
De dichter staat voor raadsels die zijn: hijzelf, het leven, de diepe ziel, de kosmos en zijn evolutie, de moderne bestaansvormen; hij ondergaat ze en maakt er reliëfs van: in angst, bitterheid, haat, cynisme, velerhande onttakeling, pose, verwachting... Veel goeds kunnen we vooralsnog niet zeggen, tenzij dat de dichter duidelijk en ernstig zoekt, van een even duidelijke aanleg uit. En dat geeft hoop, mèèr dan een gewone. Licht ontredderend.
EM. JANSSEN S.J.

OPEN BRIEF AAN SANDBERG

Jhr. W. J. H. B. Sandberg, directeur der Amsterdamse Gemeente-musea

Dat je het je vijanden moeilijk hebt gemaakt, in de loop der jaren, daarvoor zijn je vrienden je erkentelijk. Dat je het je vrienden moeilijk maakt, in de laatste maanden, daarvoor zijn je vijanden je erkentelijk. Het artistieke credo dat je een paar maanden geleden in druk hebt gegeven, heeft veel stof op doen waaien. Voorzover het dat stof betreft, kun je het terecht aan je laars lappen. Dat je de taal er geweld in hebt aangedaan, is ernstiger. Wie de taal niet beheerst, doet er goed aan haar ongemoeid te laten. Je bent een der eersten die dat behoort in te zien. Vorm en inhoud zijn niet alleen in de beeldende kunsten onscheidbaar. Een schrijver heeft evenmin het recht zijn gedachten in pretentieus proza en in valse beeldspraak te vervatten als het een schilder veroorloofd is zonder beeldend vermogen met verf te keer te gaan.

Dezer dagen heb je opnieuw een stuk proza — gezet als een gedicht — laten verschijnen; ditmaal in het museumjournaal. Onder de kop „de vitaliteit in de kunst" is niet alleen opnieuw een beeldspraak te vinden die een elementair gebrek aan taalgevoel verraadt. Ook de gedachte, zo gebrekkig verwoord, behelst onzin. Je kritiek op Malraux raakt kant noch wal en bewijst alleen dat je zijn werk niet kent. Voorts beweer je dat wij leven in een „periode van onderdrukking en vervalsing". Misschien heb je gelijk, al schijnt het me toe dat ik een andere, minder op de actualiteit geïnspireerde zin aan je woorden toe zal kennen dan jijzelf. Waarden zijn altijd vervalst, en altijd is de mens onderdrukt geweest door wat hijzelf in het leven riep. In dit opzicht is er geen verschil tussen vandaag en gisteren.

Wanneer jij denkt dat de „periode van onderdrukking en vervalsing waarin wij leven" vraagt, neen „schreeuwt om protest", bega je de denkfout al diegenen eigen die bij gebrek aan historisch inzicht alleen uit de ooghoek der actualiteit kunnen zien. In alle eeuwen was er een onderdrukking die om protest „schreeuwde"; Albigenzen en Hugenoten zijn onderdrukt en vermoord; ketters werden vervolgd en sekten uitgeroeid. Eeuwen hebben in het teken van oorlog en onrecht gestaan. Maar nooit — in geen dier eeuwen — brak er een protest „vloekend en bruisend los in de schilderkunst". Toen Nederland onder de voet gelopen werd door de Spanjaarden en de Inquisitie het volk teisterde, ademde de kunst van dit land een stille beschouwelijkheid. Terwijl onafgebroken de krijg binnen de muren aller steden woedde, schilderden de meesters der Italiaanse Renaissance hun Madonna's in de majesteitelijke rust der hemelse onaandoenlijkheid.

Wie meent dat de kunst alleen daar protesteert waar zij „vloekend en bruisend" te keer gaat, heeft noch van de kunst, noch van het leven iets begrepen. Wie op jouw leeftijd, Sandberg, vloekende en bruisende vitaliteit nog een waarde acht, bewijst daarmee geestelijk onvolwassen te zijn gebleven. Wie maar steeds „het nieuwe" verheerlijkt, en het oude zijn ondergang voorspelt, mag zich het woord van Huizinga aantrekken: „een houding van onrijpe of geblaseerde geesten". Bij dezelfde auteur kun je een ontleding van je verheerlijking der vitaliteit vinden. Zij wordt uitgelegd als een moderne vorm van puerilisme, als typisch ouderdomsverschijnsel.

Het trieste is dat jij een dergenen geweest bent die voor de vitaliteitscultus, voor de eredienst van het „vloekend en bruisend" losbreken die fascisme heette een moedige verachting hebt getoond. Vandaag echter ben je tot de voorman geworden van hetzelfde verschijnsel, nu optredend in de beeldende kunsten. De cultus van de vitaliteit — los van bepalende waarden — is als verheerlijking van bestaan boven kennen per definitie — zie Huizinga — fascisme. „Der Mensch als dynamisches Wesen" trad juist onder dat régime in verschijning, waartegen jij je terecht gekeerd hebt.

Neem deze woorden niet als een beschuldiging maar als een verantwoording van een houding. Al degenen die de kunst van vandaag een goed hart toedragen, weten wat ze jou verschuldigd zijn. Maar om dezelfde reden waarom ze je jarenlang trouw gebleven zijn, weten ze zich nu verplicht zich van je beleid te distancieren. Zij weigeren in te stemmen met een redeloze bewondering voor „vloekende en bruisende" vitaliteit. Zij herinneren zich — beter blijkbaar dan jij — waartoe die bewondering leidt.

Zij leidt voorlopig tot een museumbeheer dat je vrienden van je vervreemdt en je vijanden in hun netelig gelijk stelt. Wie het tentoonstellingsprogramma van jouw laatste woord, „sondern es wären in den nächsten Jahren oder Jahrzehnten hintergründige Dinge zu erwarten, von denen wir uns jetzt allerdings noch schlecht eine Vorstellung machen können." Jung doelt hier letterlijk op het „vloekend en bruisend" losbreken, op de duistere vitaliteit die jij vandaag zo verheerlijkt.

Misschien voorspelt de kunst van jouw voorkeur niets. Maar wat dan nog bezielt je, op zo'n puerile wijze het bedrijf toe te juichen van de artistieke „Halbstarken" der Hollandse „Beat-generation"? Het geloof dat een ferm gesmeer met verf recht evenredig aan creatieve vitaliteit zou zijn is even stompzinnig als de verwachting dat pet, hemd en laars lafaards tot helden zouden maken.

Waarde Sandberg: je mag mij rekenen tot de „in welstand doezelende burgers"; ook tot de „aangename ondersteuners" van die welstand. Het is minder erg voor burger te worden gescholden wanneer men eenmaal ervaren heeft wat proleten, wat „Halbstarken" zijn en wat uit „vloekend en bruisend" vitalisme is geboren. Vanuit die ervaring ontstond mijn protest: niet vitaal, niet vloekend en niet bruisend. Maar wel oprecht en ernstig verontrust omdat jij een protest zoekt tegen de bezetenheid van deze wereld in hetgeen juist de uiting van deze bezetenheid is.

„Met al zijn voelhorens op de uitkijk staan om als het ware te proeven wat komen gaat"

(Sandberg in „Nu")

„De periode van onderdrukking en vervalsing waarin wij leven
vraagt niet ons antwoord
maar schreeuwt om protest
dat protest, fel en snerpend in de muziek,
aangrijpend en dikwijls duister in boek en spel
breekt vloekend en bruisend los in de schilderkunst
en toont in beelden de ondergang naast het nieuwe uitbottende leven
dat protest, in 1945 in wijde kring levend
is gaandeweg ingekapseld in het droombestaan van de welstand die onze samenleving sust,
slechts een enkele maal wakker geschud door russenijvrees en atoomangst
in een kleine groep kunstenaars — voornamelijk jongere, met enkele oudere medestanders
komt die onderstroom boven en breekt baan met een vitaliteit die de in welstand doezelende burger verschrikt, zijn onwaardige tevredenheid verstoort".

(Sandberg in „Museumjournaal", november 1959)

Elsevier's Weekblad 12 Dec '59

Moderaspirant
(Simon Vinkenoog)

Rectificatie

De lezer van de „Open Brief aan Sandberg", geschreven door Ch. Wentinck en gepubliceerd in Elseviers Weekblad van 12 december, zal uiteraard begrepen hebben dat de daarin gebezigde kwalificatie „charlatan" ten aanzien van de kunstschilder Heymans geenszins betrekking had op de persoonlijke integriteit van deze kunstenaar, doch uitsluitend op de eigenschappen van diens schilderijen doelde.

20.076 Heijmans, Eduard 81, A, IV

24 RELIEFS — *A'dam, De Beuk, [1964], (19 x 13), 28 blz., f 3,90*
In versvorm staat hier een aantal leestekenloze, deels elliptische zinnen afgedrukt. De conventionele mededelingen, de conformistische satiren blijken dank zij de taalclichés vrij vlot te verstaan. Had men dan misschien niet beter een andere uitingsvorm kunnen kiezen, zoals het kruiswoordraadsel bijv.? Dat past beter bij deze bekende gezegden.
Jan Klein

I.D.I.L

MIAMI MUSEUM OF MODERN ART

NORTH BAYSHORE DRIVE
AT 20TH STREET
MIAMI, FLORIDA 33137

TELEPHONE FRANKLIN 3-8898

BERNARD DAVIS
President

JOHN WRIGHT BURNS
Vice-President

RICHARD J. McCOWAN
Vice-President

ALEX A. RENAULT
Vice-President

MRS. CHURCHILL WILLIAMS
Vice-President

FRANCIS M. MILLER, ESQ.
Legal Counsel

MISS CREELMAN ROWLAND
Director

Chapter Member
THE AMERICAN FEDERATION OF ARTS

Member
THE AMERICAN ASSOCIATION OF MUSEUMS

Member
SOUTHEASTERN MUSEUMS CONFERENCE OF
THE AMERICAN ASSOCIATION OF MUSEUMS

Member
FLORIDA FEDERATION OF ART

Associate Member
THE INTERNATIONAL COUNCIL OF MUSEUMS
Maison de l'UNESCO, Place Fontenoy, Paris 7e

August 13th. 1964

Mr. Eduard Heijmans
Rijnegomlaan 58
Aerdenhout, Holland

Dear Mr. Heijmans:

Please accept our appologies for not having written to you sooner. I have been away and just returned from Europe again where I covered the Venice International XXXII and Documenta III in Kastle, Germany and spent some time in Denmark.

I looked over your slides and photos and find them extremely interesting and you are more than deserving of a one-man show in the United States and we would be delighted to have your exhibit in our Museum. Your exhibition held in 1962 in Amsterdam and in Eindhoven was not as good as some of the photos you've sent me.

We have read the foreword by Bert Schierbeek and it could easily be translated from French to English for a catalogue in the United States. The problem of staging an exhibition with a foreign artist is not easy for the Museum because of our limited finances and many restrictions in purchasing. However, in previous exhibitions the artist paid for the transportation and we didn't charge anything for staging the exhibition nor for the reception with alcoholic beverages for the members and guests of the Museum, nor for publicity from here.

The main problem is the question of the catalogue, and if you could print a catalogue in Holland - it could be in three languages, Dutch, French & English - it would be a good idea and we would distribute it to every museum, important gallery and art department of universities throughout the world, giving you the needed publicity for your sculptural paintings.

We would also like to know whether they would be sent on stretcher, framed and any other information you can give us. We think your work has considerable individuality and is not monotonous abstract expressionism nor semi or full 100% pop-tendencies. At any rate, we have sufficient data on you - photos, slides, etc. - and we should be able to plan something of mutual benefit. Trusting to hear from you in regards to this, we are

Sincerely,
Miami Museum of Modern Art

Bernard Davis

Bernard Davis
President

escapade

Eduard Heijmans exposeert werk in Amerika

(Van een onzer verslaggevers)

De Nederlandse schilder Eduard Heijmans uit Aerdenhout zal van 2 tot 28 maart een eenmanstentoonstelling van zijn werk houden in het Miami Museum of Art. De dertig stukken, die in januari verscheept worden, bestaan voor het grootste deel uit reliëfs.

Heijmans begon op zijn 44e jaar — hij is nu 52 — te schilderen en exposeerde o.a. in het Stedelijk Museum te Amsterdam, het Stedelijk Van Abbemuseum te Eindhoven, het Centraal Museum te Utrecht en in Milaan.

Deze Amerikaanse expositie kwam tot stand door eigen initiatief van de heer Heijmans. Desgevraagd deelde hij ons mee, dat hij enkele weken geleden e.a. map materiaal, zoals catalogi, kleurenreproducties, een biografie, dia's en dergelijke, naar verschillende Amerikaanse musea verzond. „Ik heb dus met een lange hengel over de Atlantische Oceaan zitten vissen. Miami heeft gebeten".

De heer Heijmans vertrekt eveneens in januari met de „Kinderdijk" van de Holland Amerika Lijn naar de Verenigde Staten, waar hij o.a. ook verschillende galeries in New York hoopt te bezoeken.

Trouw 30.12.64.

Klein beginnen

„DE in ons land vrijwel onbekende **Eduard Heymans** (53) gaat in de Verenigde Staten een „one-man"-expositie houden op uitnodiging van het Miami-museum. Op 26 januari vertrekt hij met koffers vol van zijn materieschilderijen naar New York. Materieschilderijen zijn een soort kunstgewrochten, die de heer Heymans tijdens het bewind van jhr. mr. **W. Sandberg** ook een keer in het Stedelijk Museum in Amsterdam heeft mogen hangen.

„Ik voel me net het circus Heymans," zei hij mij gisteren. De heer Heymans heeft onlangs ook een bundel poëzie het licht doen zien. Hij is vol goede moed, want ook Karel Appel is klein begonnen.

Telegraaf
Haarlems Journaal
21-1-65

HEYMANS EXPOSEERT IN V.S.

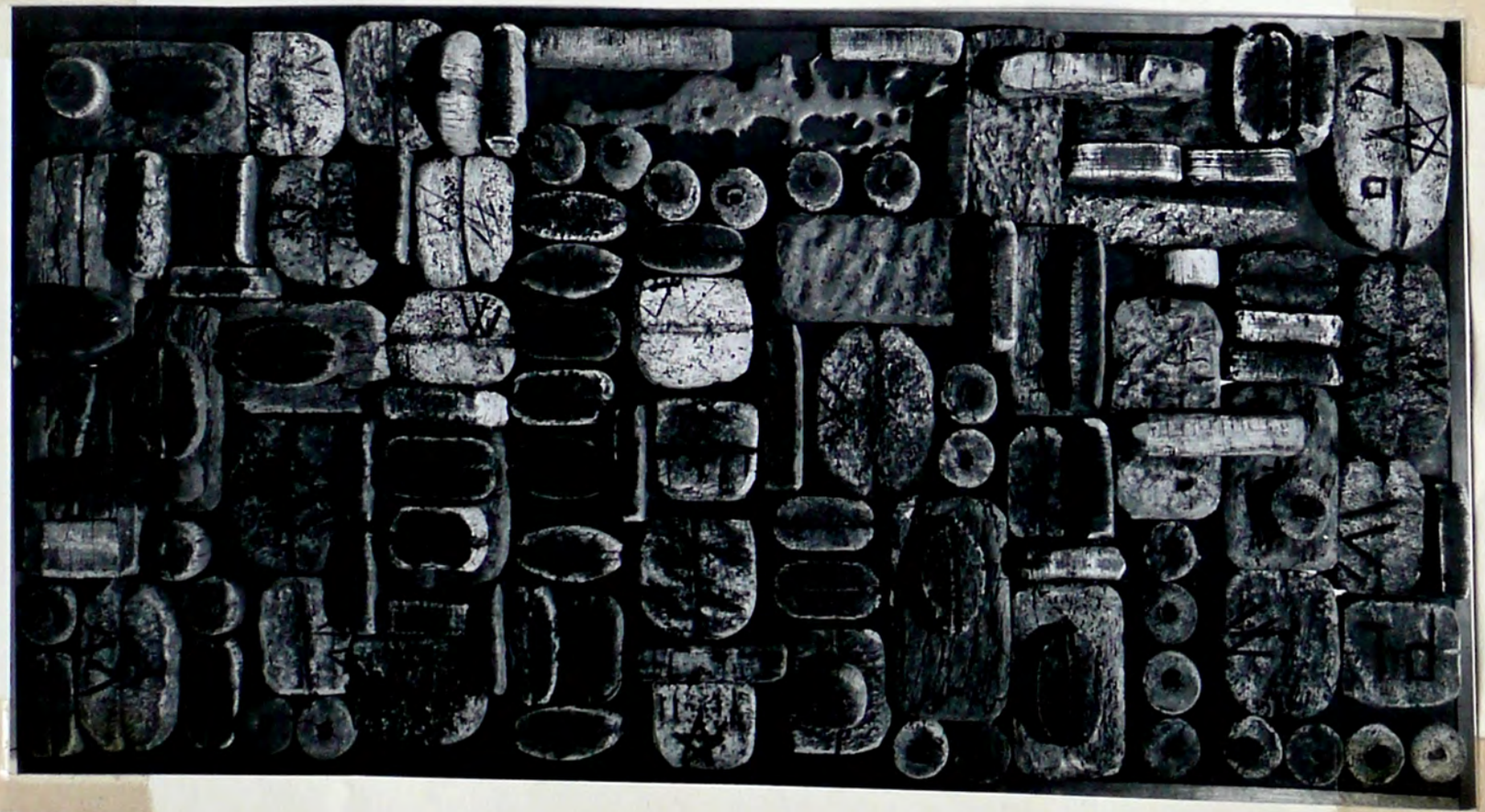
AERDENHOUT. — De schilder Eduard Heijmans (52 jaar) uit Aerdenhout zal op uitnodiging van het Miami Museum of Modern Art van 2—28 maart een tentoonstelling van zijn werk houden. De dertig stukken, die in januari verscheept worden, bestaan voor het overgrote deel uit reliëfs. Heijmans die als autodidact op zijn 44ste jaar begon te schilderen, exposeerde o.a. in het Stedelijk Museum, het Van Abbe Museum en het Centraal Museum.
Naast Karel Appel is Eduard Heijmans — die ook een tweetal verzenbundels publiceerde — een van de eerste moderne Nederlandse schilders die in Amerika een eenmanstentoonstelling krijgt.

Haarl. Cour.

davis

Образец

MIAMI MUSEUM OF MODERN ART

NORTH BAYSHORE DRIVE
AT 20TH STREET
MIAMI, FLORIDA 33137

TELEPHONE FRANKLIN 3-8898

BERNARD DAVIS
President
JOHN WRIGHT BURNS
Vice-President
RICHARD J. McCOWAN
Vice-President
ALEX A. RENAULT
Vice-President
MRS. CHURCHILL WILLIAMS
Vice-President
FRANCIS M. MILLER, ESQ.
Legal Counsel
MISS CREELMAN ROWLAND
Director

Chapter Member
THE AMERICAN FEDERATION OF ARTS
Member
THE AMERICAN ASSOCIATION OF MUSEUMS
Member
SOUTHEASTERN MUSEUMS CONFERENCE OF
THE AMERICAN ASSOCIATION OF MUSEUMS
Member
FLORIDA FEDERATION OF ART
Associate Member
THE INTERNATIONAL COUNCIL OF MUSEUMS
Maison de l'UNESCO, Place Fontenoy, Paris 7e

December 30, 1964

Mr. Eduard Heijmans
Rijnegomalaan 58
Aerdenhout, Holland

Dear Mr. Heijmans,

I have your letter with the most magnificent catalogue enclosed. You should be contratulated. We hope not less than 2000 can be brought with you on the ship to save money. We also note that you have decided to leave Holland on the 16th of January and arrive in Miami on the 29th of January. We will be glad to receive the paintings and we will probably be able to give you some quarters in the museum.

Frankly, we do not know where Pinellas Park is or how close it is to the museum.

We did get photographs for the press and critics and they can be used to great advantage here and probably elsewhere. Printing monotypes is a good thing and it will be a good idea for you to bring some of them here.

We will look at your catalogue further and write to you.

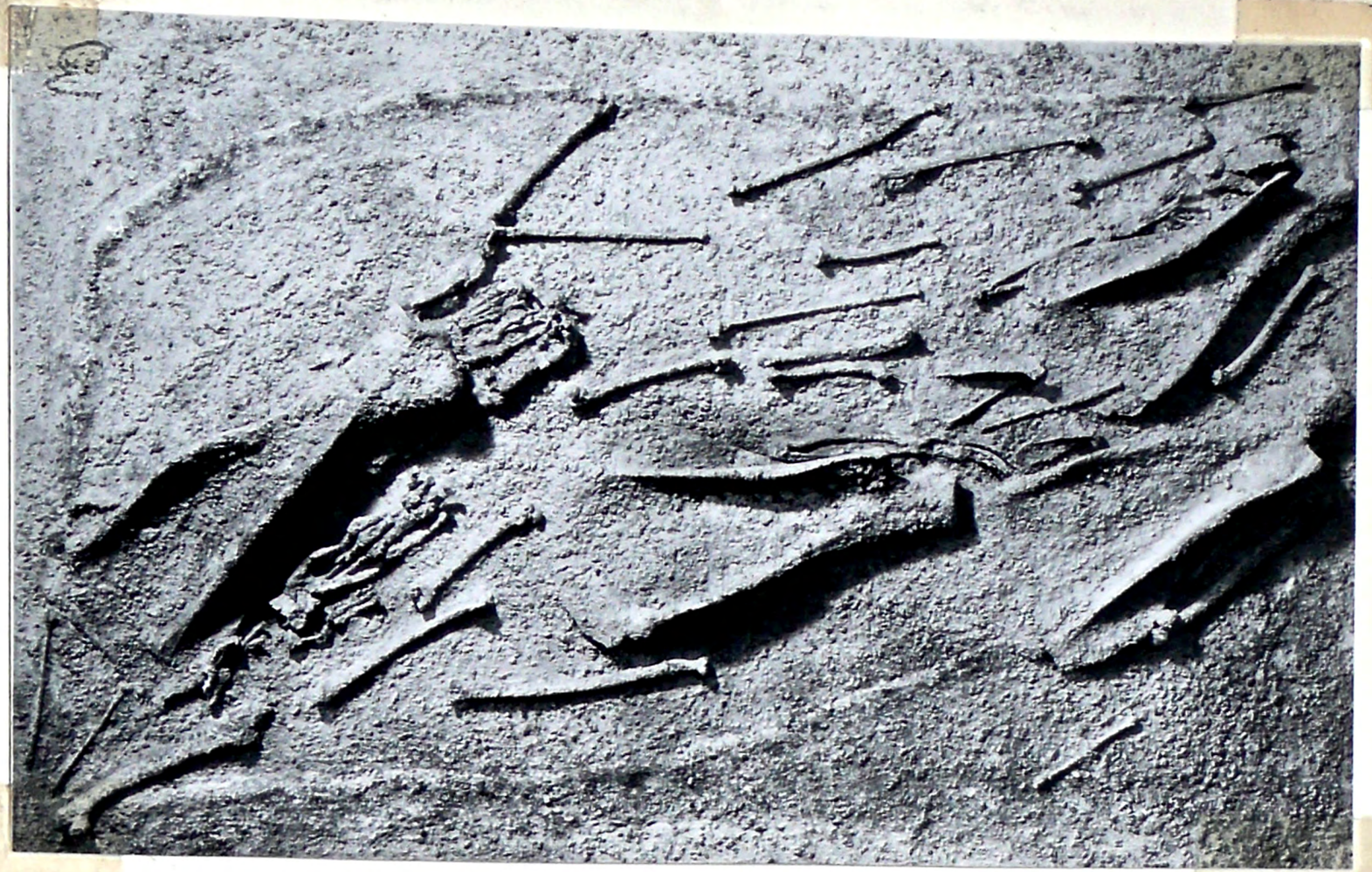
Meantime, please accept our congratulations and our welcome to Miami.

Sincerely yours,

Miami Museum of Modern Art

Bernard Davis

Bernard Davis, President

phase